

28ste zondag door jaar B

Mc. 10, 17=30

Wat volwassenen van kinderen kunnen leren is het volgende: als kinderen ouder worden ontgroeien ze speelgoed en dat laten ze los. Ze zijn er te groot voor geworden. Zij weten of voelen aan dat loslaten nodig is om volwassen te worden verder te groeien. Het speelgoed wat ze loslaten is te ‘kinderachtig.’

Het nadeel van veel volwassenen is dat ze te veel hebben en dat ze moeilijk los kunnen laten. Ze denken geluk te vinden in het verzamelen en vasthouden van traditie, geld en goed. Kinderen laten los om groot en volwassen te worden. Met het volwassen worden verleerd een mens om los te laten, om zo opnieuw het kinderlijke gemak van loslaten en delen aan te nemen. Volwassenen zijn vaak zo bezeten van hun bezit dat ze eigenlijke waarde van het leven vaak niet meer zien.

De beroemde Russische schrijver Tolstoj (1828-1910) vertelt over een arme boer die denkt geluk te hebben. Een rijke landeigenaar belooft hem immers zoveel grond te geven als hij binnen een dag kan lopen. Op één voorwaarde: hij moet voor de zon ondergaan, terug zijn bij het beginpunt.

De boer gaat vol goede moed op weg. Hoe harder hij loopt des te meer land hij zal hebben. Dromend over zijn nieuwe rijkdom stapt hij steeds sneller, en voortdurend kijkt hij naar de stand van de zon, want hij moet terug zijn voor de zon onder gaan. De kring die hij loopt wordt steeds groter: hier ligt nog een stuk, daar nog om het water heen, en ginds dat bos nog.

Wanneer het avond wordt is hij bekap, en hij moet rennen om op tijd terug te zijn. Het lukt hem. Zwetend over zijn hele lijf, totaal uitgeput en denkend hoe rijk hij nu is, valt hij neer en sterft ter plekke. Wat hem aan grond overblijft zijn de twee vierkante meter waarin hij begraven wordt.

Dit verhaal van Tolstoj gaat ons eigenlijk allemaal aan!

En zo was er eens een man, geen kind meer, een welgestelde die naar Jezus toekwam met de vraag: ‘Goede meester, wat moet ik doen om het eeuwig leven te verwerven?’ Hoewel hij niets te klagen had en er warmpjes bij zit, is hij toch heel onzeker over de weg die hij moet gaan in zijn leven. Hij had geen zorgen over zijn leven, en dan toch die vraag: ‘Wat moet ik doen?’ Hij komt bij Jezus omdat hij voelt dat het leven aan hem voorbij gaat. Jezus kijkt hem aan en vraagt hem wat hem dwars zit, wat zijn angst is, en antwoordt hem: ‘Niemand is goed, alleen God is goed. Vertrouw daar maar op en onderhoudt de geboden’. De man vertelt Jezus vervolgens, dat hij van jongs af aan Gods geboden heeft onderhouden. Hij is een zoeker die het goed voor heeft. Maar wat hij zoekt heeft hij niet kunnen vinden of kopen. Jezus proeft het verlangen van deze man en spreekt de man aan: ‘Verkoop je bezit en geef de opbrengst aan de armen’. Eigenlijk zegt Jezus: gooi je ballast overboord. Ontdoe je van alles wat jouw

verlangen in de weg staat. Laat alles los wat je verhindert om vreugde en liefde te vinden in het delen met anderen. De man druipt af, hij bezit waarschijnlijk te veel om daar afstand van te kunnen nemen.

Wij meten de waarde van een mens vaak af naar het succes dat hij of zij heeft, de naam die hij of zij heeft gemaakt en de winst die is geboekt.....

Dwars daartegen in leert Jezus: ware grootheid berust op de dienst aan de naaste, naar de zorg voor je medemens en niet het vergaren van meer en meer. Niet de heer maar de knecht zit bij Hem op de eerste plaats, en wie de eerste wil zijn moet slaaf van allen worden.

Maar let wel: slaaf worden betekent niet slaafs zijn en op alles en iedereen ja en amen zeggen. Dat deed Jezus beslist niet. Hij nam het op voor mensen die geen stem en toekomst hadden, en keerde zich tegen een godsdienstig systeem dat sommige mensen op een troon zette, die anderen konden kleineren. Dan denk ik nu aan het misbruik schandaal, deze week bekend geworden in Frankrijk, waar geestelijken en kerkelijke werkers hun macht en positie misbruikten, en de slachtoffers.....?

Zijn dienstbaarheid zijn slaaf – zijn was geen kwestie van voortdurende aanpassen en toegeven, maar van durven kiezen. Wie in zijn geest slaaf wil zijn moet iemand zijn met een behoorlijke ruggengraat. Moet iemand zijn die los durft te laten en de moed heeft om te kiezen, niet voor eigenbelang maar voor het geluk van de ander. Amen.

Rob Kosterman, diaken